

van den polder, kon de taxatie van f 3644 niet geacht worden de werkelijke kapitaalwaarde der tiend te zijn of daaraan ook maar nabij te komen.

Sedert 1848 heeft de Staat, die, behalve op enkele plaatsen in Zuidholland, alleen in Noordbrabant tiend heft, afkopen gesloten voor bijna twee millioen en in de laatste tien jaren nog voor f 556 250, ofschoon reeds vóór dat tijdvak in de meeste streken van Noordbrabant het grootste deel der meer gegoede tiendpligtigen had afgekocht. Het aantal afkopen was in de laatste jaren gemiddeld ruim 200. Bewijs genoeg, naar het schijnt, dat talrijke afkeuringen van taxaties de tiendpligtigen niet van afkoop hebben afschrikt en dat de afkoop door de ambtenaren van het domeinbeheer bevorderd is, zoover dat met eene regtmatige behartiging van het belang van den Staatestaanbaar was.

4. Het arrest van den Hoogen Raad van 13 November ll. zal tot rigtsnoer genomen worden bij den afkoop van bloktienden, een geval dat zich bij de domaniale tienden zelden voordoet, namelijk bijna alleen wanneer een geheel blok aan één eigenaar toebehoort.

Dat arrest kan van geen gevolg zijn voor den afkoop van het tiendregt van perceelen wier tiend niet als één geheel is verpacht geweest, dus wel allermint voor den afkoop van het tiendregt van een perceel weiland of bosch met een bloktiend, evenmin als voor den afkoop van de tiend van een blok dat geheel uit weiland of bosch bestaat. Wildo men het daarop toepassen, men zou tot het ongerijmd besluit moeten komen dat dit tiendregt zonder vergoeding te niet gaat.

De Minister van Financien,

H. J. v. D. HEIM.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 5den Januarij 1875.

HUYDECOPER VAN MAARSSEVEEN.
CREMERS.
HENGST.
VIRULY.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk III der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1875 (Departement van Nederlandsche Zaken).

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

§ 1. Met ingenomenheid heeft de ondergeteekende kennis genomen van het gevoelen der afdeling die de verhooging der bezoldiging van eenige onzer gezantschappen met genoegen heeft opgemerkt.

§ 2. De Fransche Nationale Vergadering heeft wel in beginsel besloten tot de invoering van het »exercice" daar te lande met 1° Julij aanstaande, maar een wets-ontwerp tot wijziging der suikerbelasting is nog niet bij die Vergadering ingediend, en de Regering acht het wenschelijk althans te weten wat men in Frankrijk voorheeft, alvorens zelve een besluit ter zake te nemen, en hare meening kenbaar te

maken omtrent pogingen om het bedoelde beginsel wederzijds door de tractaatmogendheden te doen aan nemen. De Regering vermeent dat zij zich, in de gegeven omstandigheden, voor alsnog hare geheele vrijheid van handelen moet voorbehouden.

§ 3. De ondergeteekende zal niet nalaten pogingen te blijven aanwenden om tot afschaffing te geraken der 10% verhoogde regten in Noord-Amerika geheven van producten atkomstig uit landen beoosten de Kaap, die ingevoerd worden uit landen bewesten de Kaap.

§ 4. Ten aanzien der wenschelijkheid om het uitleveringsverdrag met Groot-Britannië op de wederzijdsche kolonien toepasselijk te verklaren werd ook reeds in de Tweede Kamer der Staten-Generaal het voor en tegen betoogd. Dat boosdoeners nergens eene schuilplaats vinden is het doel waarnaar onbetwistbaar gestreefd moet worden. Of 't op koloniaal gebied zonder overwegende moeilijkheden immer bereikt kan worden, is eene vraag die nog wordt onderzocht. De Regering neemt dit onderwerp in ernstige overweging. Mogt tot uitbreiding van uitleveringstractaten tot kolonien worden besloten, dan zal, indien het thans bij de Tweede Kamer aanhangig ontwerp van wet, houdende regeling der algemeene voorwaarden, op welke, ten aanzien van uitlevering van vreemdelingen, verdragen kunnen worden gesloten, tot wet wordt verheven, en dien ten gevolge de herziening onzer uitleveringsverdragen in het algemeen noodzakelijk wordt, de gelegenheid tot zoodanige uitbreiding zich van zelve voordoen.

§ 5. De vorming van een *corps consulaire* in den zin van een corps bezoldigde ambtenaren, dat alle of zeer vele onzer consulaten zou omvatten, ligt niet in de bedoeling der Regering.

Algemeen bezoldigd zullen de Nederlandsche consuls niet kunnen worden en dat schijnt ook volstrekt niet noodig. Zoo als de ondergeteekende reeds in zijne Memorie van Antwoord aan de andere Kamer gezegd heeft, zal zich de bezoldiging tot zoodanige posten moeten bepalen, die voor den handel, de scheepvaart en de nijverheid van Nederland of zijne kolonien van uitnemend gewigt zijn, en dan nog maar voor zooverre zij zouden ophouden langs een anderen weg goed bezet te kunnen worden. De bezoldigingen zullen, naar mate zij noodig worden bevonden, aan de Vertegenwoordiging onderworpen worden, en de ondergeteekende vertrouwt dat langs dezen weg, met behoedzaamheid gevolgd, geen te zware last op de schatkist zal worden gelegd.

De werkkring der diplomatie is geheel verschillend van die der consuls en moet dat ook blijven. Veelal zou reeds de verschillende verblijfplaats een beletsel zijn tegen het opdragen van beide werkkringen aan denzelfden persoon.

De onontbeerlijkheid der diplomatie mag geacht worden door het toenemen van internationale zaken van allerlei aard zoo onbetwistbaar te zijn geworden, dat aan de inwilliging van het noodige tot eene krachtige instandhouding daarvan geen gegronde twijfel schijnt gekoesterd te kunnen worden, al moge te gelijker tijd uitbreiding en verbetering der consulaire dienst noodig worden geacht.

IIIde AFDEELING.

Art. 10. Ofschoon de ondergeteekende mede van oordeel is dat het bij de keuze van attachés vooral op geschiktheid aankomt en aan den waarborg in examens gelegen niet te veel waarde moet gehecht worden, acht hij het echter niet wenschelijk die examens achterwege te laten; het programma toch bij het examen vult voor meesters in de regten, ten aanzien van enkele vakken, het programma der akademische examens aan. Niet als volstrekte toets, maar als element van beoordeeling, en aansporing tot grondige studie in evengemelde vakken, waarvan kennis voor den diplomaat vereischte is, zijn de examens nuttig te achten. Volgens de bestaande bepalingen is reeds voldoening aan het examen niet de eenige eisch, maar moeten de ad-

15DE ZITTING. — 11 JANUARIJ.

spiranten buitendien, naar het oordeel van den Minister van Buitenlandsche Zaken, de noodige hoedanigheden bezitten om in het corps diplomatique te worden toegelaten, en gedurende minstens een jaar op allezins voldoende wijze aan zijn Departement werkzaam zijn geweest, alvorens tot attaché benoemd te kunnen worden.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,

VAN DER DOES DE WILLEBOIS.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Aldus vastgesteld door de Commissie van Rapporteurs den 6den Januarij 1875

STORK.
VAN EYSINGA.
SMIT.
VOS DE WAEL.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk IV der Staatsbegrooting voor het dienstjaar 1875 (Departement van Justitie).

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegedeeld is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

1. Bijzonder aangenaam was den ondergeteekende de verzekering, dat zijne denkbeelden en toezeggingen met betrekking tot de partiele herziening van onze regterlijke inrigting, waarbij vereenvoudiging, betere bezoldiging en vermindering van personeel op den voorgrond zullen staan, in de afdeelingen der Eerste Kamer vrij algemeen met genoegen zijn vernomen.

2. Met al hetgeen is opgemerkt over het gewigt van het ambt des kantonregters kan de ondergeteekende zich gereedelijk vereenigen. Uitbreiding van het regtsgebied dier regters bij vermindering van hun aantal en verbetering hunner positie ligt ook in de plannen der Regering, al moge het ook, gelijk door den ondergeteekende reeds in den anderen tak der Vertegenwoordiging is te kennen gegeven, zijn voornemen zijn bij de vermindering van het getal regterlijke collegien en regterlijke ambtenaren van boven af en dus met de hoven te beginnen.

3. Bij het vele, dat op wetgevend gebied te doen is, kan het geen verwondering wekken, dat verschil van gevoelen bestaat over de vraag wat den voorrang moet hebben. De ondergeteekende meent over die vraag thans alleen dit te moeten zeggen, dat geen der hier genoemde hoogst belangrijke onderwerpen van wetgeving door hem uit het oog wordt verloren, en hij zich vleit binnen een niet al te verwijderd tijdstip in de gelegenheid te zullen zijn achtereenvolgens dienaangaande aan de Vertegenwoordiging de noodige voordragten te doen.

Ten aanzien van eene vermeerdering van het aantal notarissen meent de ondergeteekende hier te mogen herhalen de reeds in antwoord op het Voorloopig Verslag der Tweede Kamer afgelegde verklaring, dat de vraag of het getal notarissen binnen het gestelde maximum moet worden verhoogd, even als die betreffende verhooging van dat maximum in verhouding tot de uitkomst van de laatste volkstelling, alleen moet worden beslist door en zich moet regelen naar de behoefte, die zich daaraan doet gevoelen, waaromtrent een onderzoek is ingesteld.

De verzekering kan worden gegeven, dat bij het voordragen van personen tot het notaris-ambt steeds de meeste naauwgezetheid wordt in acht genomen.

4. De verklaring van den Minister dat hij *als het noodig* was zich de zaak der opheffing van het floreenstelsel, wat het beheer der kerkelijke goederen betreft, zou aantrekken en bij de wetgevende magt aanhangig maken, bedoelde niet eene wettelijke regeling van de kerkelijke floreenen toe te zeggen, maar dat, wanneer het bleek dat de Kerk niet zonder tusschenkomst van het Staatsgezag tot haar regt in dezen kan komen, alsdan de tusschenkomst van de wetgevende magt zou noodig zijn.

De Regering blijft dan ook gaarne bereid hare medewerking daartoe casu quo te verleen.

5. Nog is het onderzoek in hoever de feitelijke toestand thans overeenstemt met de wet van 19 September jl. (*Staatsblad* n°. 130) en omtrent de aanvankelijke werking dier wet, ingesteld naar aanleiding van de bekende circulaire aan de procureursgeneraal van 30 September jl., niet geheel afgelopen. De beëindiging van dit onderzoek moet worden afgewacht alvorens de hier gestelde vraag aangaande de wenschelijkheid eener aanvulling of uitbreiding der wet in behandeling kan worden genomen.

IIIde AFDEELING.

Bij eene geheele of gedeeltelijke herziening der militaire strafregtspleging zal de vraag of en in hoever de tegenwoordige inrigting en samenstelling van het Hoog Militair Gerechtshof voor wijziging en verbetering vatbaar is, zeer zeker in overweging worden genomen.

Vde AFDEELING.

Was de betuiging van ingenomenheid met de Rijksveldwacht den ondergeteekende aangenaam, met leedwezen vernam hij dat van eene andere zijde de opmerking is gemaakt als zoude, wat activiteit en doelmatige werking betreft, de Rijksveldwacht in sommige streken veel te wenschen overlaten. Gaarne zal hij door het ontvangen van meer bepaalde gegevens zich de gelegenheid zien gegeven tot het instellen van een onderzoek om, waar noodig, maatregelen ter verbetering te kunnen nemen. De wenschelijkheid tot overbrenging van het corps maréchaussée van Oorlog naar Justitie is meermalen besproken. Oppervlakkig en met het oog op hetgeen waartoe de maréchaussée met name in vredetijd is geroepen, schijnt ook voor die overbrenging veel te pleiten. Toch acht de ondergeteekende die niet zonder bedenking, omdat dat corps, dat thans zulke uitstekende diensten bewijst, en ook, gelijk te regt wordt opgemerkt, als militair corps zijne waarde heeft, vermoedelijk aan deugdelijkheid zou verliezen, wanneer het militaire karakter daaraan werd ontnomen.

Hoewel de commissarissen van politie in het algemeen Rijksbelang mede werkzaam zijn, zijn aan hen niet alleen alle gewichtige plaatselijke belangen toevertrouwd, maar treedt ook het gemeentebelang geheel en al op den voorgrond, wanneer er sprake is van de al of niet wenschelijkheid tot vestiging van een commissariaat. Die redenen hebben er dan ook toe geleid om den commissaris van politie als gemeentelijk ambtenaar uit de gemeentekas te doen bezoldigen. Dat die regeling niet billijk zou zijn kan de ondergeteekende niet inzien.

VIde AFDEELING.

De ondergeteekende wil wel erkennen dat er ligt aanleiding kan worden gegeven om te vreezen dat aan zielelijke philanthropie te veel zou worden toegegeven. Toch gelooft hij niet dat de hier gedane vraag in het algemeen toestemmend beantwoord behoeft te worden. Hij is ook van oordeel dat door de gevangenen gevoeld moet worden dat zij zich in eene strafplaats bevinden, en zoude meenen